

La pluja

Salvador Espriu
«Pluja d'hivern»

En la mort de R. P.

Compassiva, lànguida, clara, aquesta aigua de pluja a l'hivern. Ha caminat tota la peregrinació del cel, trobant-se multiplicadament a través dels fins vials de la boira, oferta mirall d'ella mateixa, germana de la llum. L'àguila no va imperar mai damunt la font que infantava aquesta aigua, la serp no sap la fondària on la pluja es mor. Venia dels castells de la llum, de l'origen no traspasat per cap ala, i s'agrisava en la xarxa dels núvols, per no ferir humilitats de la terra. El do de cristall omple de fressa les feixes calbes, alluenta els braços captaires dels arbres, empara el naufragi de les masies, perdudes en l'hostilitat de la muntanya sense senders. Muntanya de balles malignes, culte antic del petit diable àvid, faune en la claror del meu jardí d'estiu, ara canonge al capítol dels boccs. Embriac de records del raïm, el diable busca nuses de dea en la carn de les bruixes i exalça, astut, aquesta neu imaginària. L'afalac salva la litúrgia moribunda, a l'erola, tots els dissabtes del fred, sota la pluja. L'aigua cobreix a poc a poc la dansa de les ombres, el vol de les òlibes, la solitud dels avets, el mal somni del camp. Veus benignes s'alcen en la seva alabança. Perquè és menuda i piadosa, perquè té poder damunt la llavor i damunt la roca, perquè ha plorat tot l'hivern damunt una tomba, damunt la teva nova senyoria per sempre, peu harmònic que disciplina el pas de les hores sense tu, sense paraules.

B., 1938